

ρον καὶ ἐπομένως ἀληθέστερον τῆς κλίσεως ταύτης, τῆς ἀνευ προηγουμένης σκέψεως ἐπερχομένης εἰς τὴν δειλὴν παρθένον καὶ ἐν γένει εἰς τὴν γυναῖκα. Ὁ ἀριστέρος ποῦς, μόλις κρατούμενος εἰς τὸ ἄκρον τῆς τεταρτῆς βαθμίδος, εὐρίσκεται οἰονοεὶ μετέωρος μεταξύ τῆς κλίμακος καὶ τοῦ κύματος, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ τοὺς δακτύλους. Εἶνε δὲ τόσον ἐλαφρὰ ἢ στάσις του, τόσον ἀδεαῖα ἢ κίνησις του, ὥστε νομίζει τις ὅτι διακρίνει εἰσέτι ἐπ' αὐτοῦ τὴν φρικίαν τοῦ εἴρους· τὴν ἀδεαδιότητα ταύτην ἐπιμαρτυροῦσιν αἱ περὶ τὴν ὀσφύν γραμμαὶ, αἵτινες θλώμεναι φυσικῶς ἀλλ' ἐλαφρῶς, δηλοῦσι τὸ ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα τὸ μεσολαβῆσαν μεταξύ τῆς στάσεως καὶ τῆς προηγουμένης κινήσεως. Τὸ στῆθος παρθενικὸν ἀλλ' εὐσερκον, κλίνει πρὸς τὰ δεξιὰ ὡς ἐκ τῆς δυνάμεως, ἣν καταβάλλει ὁ δεξιὸς βραχίον καὶ ἐν γένει ὁλόκληρον τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ σώματος. Αἱ κνήμαι κανονικαί, καμπύλας ἀπολήγουσαι· εἰς δὲ τοὺς εὐτόρνους μηρούς διαφαίνεται εἰσέτι ἡ παλμώδης τῆς σαρκὸς κίνησις καὶ ἡ ἐλαφρὰ ἐντασις τῶν μυῶνων.

Ἀδρὰ ἁρμονία τοῦ συνόλου πρὸς τὰ μέρη καὶ τῶν μερῶν πρὸς τὸ σύνολον· ἁρμονία διαρρέουσα, ὡς τι ἄορατον ρευστόν, τὰς γραμμὰς ὅλας τοῦ σώματος καὶ χανομένην εἰς τὰ πρὸ τοῦ ποδὸς κύματα. Ἡ τῶν μερῶν πρὸς ἀλλήλα καὶ πρὸς τὸ ὅλον συμμετρία εἶνε καλλιτεχνικὴ καὶ οὐχὶ γεωμετρικὴ· ἐν ἄλλοις λόγοις οὐχὶ συμμετρία διαδήτου, ἀλλὰ συμμετρία σμίλης.

Τὸ ἔργον εἶνε φυσικοῦ μεγέθους, ἀναστήματος ὑψηλοῦ, συνφδὰ πρὸς τὴν γυνῆν τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις ἐξήτει καὶ εὗρισκε, ὡς διδάσκει, τὴν καλλονὴν εἰς τὰ μεγάλα σώματα: «Τὸ κάλλος ἐστὶν ἐν μεγάλῳ σώματι. Οἱ μικροὶ δ' ἀστεῖοι καὶ σύμμετροι, καλοὶ δ' οὐ!»

Δὲν εἰξεύρομεν ἂν θὰ ἔχανε τὸ ἔργον πλησιάζον ἐτι μᾶλλον πρὸς τὴν ἀλήθειαν· ἂν ὄνλ. τὸ πέλμα τοῦ δεξιοῦ ποδός, ὑπεῖκον εἰς τὴν δύναμιν τῆς πιέσεως, ἦν ἡ κόρη καταβάλλει ὅπως κρατηθῇ στερεώτερον, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω· ἂν ἡ κνήμη, καὶ ὁ μηρὸς τοῦ ἰδίου ποδός, ὁ δεξιὸς βραχίον καὶ αὐτὴ ἐτι ἡ ὠλένη, διὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν τῆς πιέσεως παρίστων καταφανέστερας μνίκας ἐξογκώσεις, διακρινόμενας καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐτι τοῦ καρποῦ τῆς ἰδίας χειρὸς· τοῦναντίον. ὑποθέτομεν ὅτι τεχνικῶς τὸ ἔργον τοῦ κ. Βρούτου θὰ ἐκέρδιζε μᾶλλον, διότι τὸ καλὸν ἔγκειται ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ἐν τῷ πιστῇ ἀντιγραφῇ τῆς φύσεως. Τότε ὅμως δὲν θὰ ἐξεδηλοῦτο πλέον τόσον σαφῶς ἡ παρθενικὴ ἐκείνη ἀδεαδιότης, ἡ δειλὴ ἐκείνη ἐκφρασις τῶν ἀγνώστων τῆς κόρης σκέψεων καὶ θὰ παρουσίαζεν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἰλαρὰν τῆς μορφῆς ὀψιν, ἐν ἣ ἔγκατοπτρίζεται ἀδικαιολόγητος τις δειλία. Τοιαύτην συνέλαβεν ὁ καλλιτέχνης τὴν δειλὴν Φαληροπούλαν του καὶ τοιαύτην τὴν ἐξετέλεσεν· ἀδεαῖαν, ἀραχνοῦφαντον· οὐδὲ μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ζητήσωμεν ἄλλο τι· αὐτὸ ἦτο τὸ ἰδανικόν του· καὶ πρὸ παντὸς ἔργου τέχνης, εἴτε ποιήματος, εἴτε εἰκότος, εἴτε ἀγάλματος, εἴτε μέλους, εἴτε οἰκοδομήματος, πρέπει πρῶτον νὰ ζη-

τῶμεν τὴν σκέψιν, τὴν ιδέαν τοῦ καλλιτέχνου. Ἄλλως τε, ὡς ἀνωτέρω εἰπομεν, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ ἔργου του τοῦτου ὁ κ. Βρούτος φαίνεται παλαίων μεταξύ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νεωτέρας τέχνης, μεταξύ κινήσεως καὶ ἡρεμίας, μεταξύ φαντασίας καὶ ἀληθείας.

Τοιαύτη Ἡ δειλὴ Φαληροπούλα. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν τὴν ἐδλέπομεν γεγλυμμένην ἐπὶ μαρμάρου καὶ ἐστημένην παρὰ τινι ἑλληνικῇ παραλίᾳ. Δὲν θὰ ἦτο δραγε εὐφυνῆς ἐπίνοια, ἂν οἱ πατριῶται τῆς Φαληρείς τὴν ἐξηγόραζον καὶ τὴν ἐτοποθέτουν ἐκεῖ πρὸ τῶν ἀγαπητῶν της κυμάτων;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

(Ἐκ τῶν τῆς Στεφανίας Βώλ).

Ἡ χαρὰ εἶνε ἄλυσος, δεσμεύουσα τὴν ψυχὴν εἰς τὴν γῆν· ὁ πόθος καὶ τὸ ἄλγος εἶνε πτέρυγες, φέρονσαι αὐτὴν πρὸς τοὺς οὐρανοὺς.

Πάντα τὰ μεγάλα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος ζητοῦσι τὴν ἀλήθειαν, λησμονοῦντα ὅτι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου οἱ ἄνθρωποι ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς μόνον ἐν τῇ ἀπείτῃ.

Ὁ ἔρως λύει τὸ πρόβλημα τοῦ πῶς δύναται τις σπαταλῶν νὰ πλουτῇ.

Ἐν τῷ γάμῳ πολὺ σπαρίως δύο ἡμίση ἀποτελοῦν ἐν ὅλῳ.

Διὰ τὸν φιλόσοφον εἰς μόνον τρόπος ὑπάρχει τοῦ νὰ εἶνε εὐχαριστημένος: νὰ λησμονήσῃ τὴν λέξιν διατί.

Ἐκ τῆς περὶ βίου θεωρίας ἐνὸς ἀνδρὸς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἀσφαλῶς ὁποῖον χαρακτήρος ἦτο ἡ γυνή, ἥτις ἐξήσκησεν ἐπὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὴν μερίστην ἐπιρροήν.

Υπάρχει ἔν τι τὸ ὁποῖον εἶνε ἰσχυρότερον τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνδρός· τοῦτο τὸ ἔν τι εἶνε ἡ ἀδυναμία τῆς γυναικός.

Ἡ ἑλλειψίς ἀρχῶν εἶνε ἡ καλλιτέρα κολυμβητικὴ ζώνη εἰς τὸ πέλαγος τοῦ βίου.

Ἐν τῷ ἔρωτι ὁ ἀνὴρ εἶνε παιδίον· κλαίει διὰ τὸ ἄθυρμα, ὅπερ ἡ μήτηρ του τῷ ἀποκρύπτει. Ἐὰν ὅμως τὸ λάβῃ εἰς χεῖρας, του, τὸ συντρίβει καὶ εἶτα τὸ περιγραφεῖ.

EPICEDIO

Sulla cara spoglia della gran Duchessa
ALESSANDRA DI RUSSIA.

Stavasi all'alba il dì, quando improvviso
Una gelida man strinse ogni core.
E s' udio mormorar: spento è quel fiore
Che del mondo e del ciel era il sorriso.

Allo iterarsi dello infausto avviso
Si fermo invalse universal dolore,
Che ognun sentissi di pietade e amore
Fra i più teneri affetti il cuor conquiso.

Ma il grato olezzo anche su in cielo asiese
Onde averlo fra loro ebber desio
L'Alme ch ivi si stanno al gaudio intese.

Allora a un divin cenno. Angiol partio
Che svelto il fior, cor tre germogli, il rese
All' amor dé beati, in grembo a Dio.

PH. ZENO

ΟΣΣΙΑΝ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΙΝΙΣ-ΘΟΝΑΣ

Ἦ πόθες

Ὁ ποιητὴς ξαναθυμᾶται τὰ νιάτα του. Ἀποστροφή πρὸς τὴ Σέλα. Ὁ Ὁσκάρ λαβαίνει τὴν ἄδεια νὰ πάη εἰς τὴν Ἰνις-Θόνα, νησί τῆς Σκανδιναβίας. Ἡ θλιπτικὴ ἱστορία τοῦ Ἀργῶν καὶ τοῦ Ρούρω, ποῦ ἦταν τέκνα τοῦ Βασιλέα τῆς Ἰνις-Θόνας. Ὁ Ὁσκάρ γδικιέται τὸ θάνατό τους καὶ γυρίζει νικητὴς εἰς τὴ Σέλα. Μονόλογος τοῦ ποιητῆ.

Ἡ νιότη μας μοιάζει μὲ τ' ὄνειρο τοῦ κυνηγοῦ ἀπάνου εἰς τὴν ἔρμιν ῥάχην. Εἰς τὰς γλυκειὰς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου ἀποκοιμήθη· ξυπνάει καὶ μαῦρην ἀνεμοζάλη τὸν περιζώνει. Φλογερεῖ ἀναλαμπές πετοῦν τρογύρου, καὶ δειοῦν τὰς κορφές τους τὰ δένδρα εἰς τὸν ἀνεμο. Ξαναφέρειν τότε εἰς τὸ νοῦ του μὲ πόθο τὴν ἡμέρα τοῦ ἡλίου καὶ τὰ χαρούμενα ὄνειράτα τοῦ ὕπνου του. Πότε κ' ἡ νιότη τοῦ Ὁσσιάν θὰ ξανάρθῃ; Πότε θ' ἀναγαλλιάσῃ τ' αὐτί του εἰς τὸ βρόντο τῶν ἀρμάτων; Πότε κ' ἐγώ, δὲν τὸν Ὁσκάρ, θὰ κινήσω μὲς τὴ λάμπη τῆς ἀρματωσιάς μου; Ἐλάτε εἰς, ῥάχες τῆς Κόνας, μὲ τὰ ποτάμια σας, ἀφοκρασθῆτε τὴ φωνὴ τοῦ Ὁσσιάν. Ὡσάν ὁ ἡλῖος λαμποκοπάει μὲς τὴν ψυχὴν μου τὸ τραγοῦδι. Αἰδάνομαι τὰς χαρὰς τῶν περασμένων καιρῶν.

Ξανοίγω τοὺς πύργους σου, ὦ Σέλα! τὰς βαλανιδιὰς ποῦ ἰσκιάζουν τὰ τείχη σου· τὰ ποτάμια σου φλοιοβίζουν εἰς τ' αὐτιά μου, τὰ παλλοκάρια σου συνάζονται ὁλόγυρα. Στὴ μέση στέκεται ὁ Φίγκαλ. Στὴν ἀσπίδα τοῦ Τρεμμὸρ εἶναι ἀπιθωμένος κ' ὁλόρθο τὸ κοντάρι του ἀκκουμπάει εἰς τὸν τοῖχο. Γροικαίει τὰ τραγοῦδια τῶν Βάρδων του. Ἡ ἀντραγαθίς του ἀκούονται· τὰ ἔργα τοῦ βασιλέα εἰς τὴ νιότην του. Ὁ Ὁσκάρ ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ κυνήγι καὶ ἀκουσε τοὺς ἐπισίνους τοῦ πολεμάρχου. Ἐξεκρέμασε τὴν ἀσπίδα τοῦ Βράννου (1) ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ τὰ μάτια του ἐγιόμισαν.

(1) Πατέρας τοῦ Ἐδεραλλιν καὶ πάππος τοῦ Ὁσκάρ.

σαν δάκρυ. Φωτιά ἦταν τὰ μάγουλα τοῦ νέου. Χαμηλὴ, τρεμάμενη ἀκοῖστικη ἡ φωνή του. Κ' ἐν ᾧ τὸ κοντάρι μου εἶσε 'ς τὸ χέρι του τὴν ἀκρὴν του π' ἐλαμποκοποῦσε, ἐμίλησε αὐτὸς 'ς τὸ βασιλέα τοῦ Μόρβεν.

«Φίγκαλ! σὺ, βασιλέα τῶν ἡρώων! Ὁσσιάν, ποῦ δεῦτερος τοῦ εἶσαι 'ς τὸν πόλεμο! Στὴ νιότη σας ἐπολεμήσατε σεις, καὶ τ' ὄνορά σας εἶναι 'ς τὸ τραγοῦδι ξακουσμένο. Ὁ Ὁσκάρ μοιάζει σὺν τὴν κατὰχνη τῆς Κόνας· φανερόνουναι καὶ χάνονται πάλε. Ὁ Βάρδος δὲ θὰ γνωρίσῃ τὸ ὄνομά μου. Οὔτε ὁ κυνηγὸς θ' ἀναζητήσῃ τὸ μνημῆμα μου ἀνάμεσα 'ς τὰ βεῖκια τοῦ κάμπου. Ἀς πολεμήσω κ' ἐγώ, ὦ πολεμάρχου, 'ς τὰς μάχας τῆς Ἰνις-Θόνας. Μακρυὴ εἶναι ἡ χώρα τοῦ πολέμου μου καὶ δὲν θ' ἀκούσεται σεις τοῦ Ὁσκάρ τὸ χαμό! Ἰσως μ' εὔρῃ ἐκεῖ κάποιος Βάρδος· ἴσως χαρίσῃ κάποιος Βάρδος τὸ ὄνομα μου 'ς τὸ τραγοῦδι. Θὰ ἰδῇ τὸ μνημῆμα μου ἡ κόρη τοῦ ξένου καὶ θὰ κλάψῃ πάνου 'ς τὸν νέο ποῦ ἦρε ἀπὸ πολλὰ μακρότη. Θὰ λέρῃ ὁ Βάρδος 'ς τὴν χαρὰ: ἀκούστε τὸ τραγοῦδι τοῦ Ὁσκάρ ποῦ μακριὰ εἶναι τὰ γονικά του».

«Ὁσκάρ, ἀποκρίθῃ ὁ βασιλέας τοῦ Μόρβεν, θὰ πολεμήσῃς, τέκνο τῆς δόξας μου. Ἐτοιμάστε τὸ μαῦρο καράδι μου γιὰ νὰ φέρῃ τὸν ἥρωά μου εἰς Ἰνις-Θόνα. Τέκνο τοῦ τέκνου μου, φύλαξε τὴ φήμη μας· ἡ γενεὰ σου εἶναι δοξασμένη καὶ ἄς μὴν εἰποῦν τῶν ξένων τὰ παῖδιά: ἀχαμνὰ εἶναι τοῦ Μόρβεν τὰ παλληκάρια!

Ἀνεμοζάλη ποῦ μουγκρίζει νὰ ἦσαι στὴ μάχη· γλυκὸς 'ς τὴν εἰρήνῃ σὺν τῆς βραδείας τὸν ἥλιο! Πές, Ὁσκάρ, τοῦ Βασιλέα τῆς Ἰνις-Θόνας, ποῦ θυμᾶται ὁ Φίγκαλ τὴ νιότην του, ὅταν μαζί ἐπολεμήσαμε 'ς τὰς ἡμέρας τῆς Ἀγανδέκκας».

Ἀπλώσαν τὸ ἡχηρὸ ἀρμενοπάνι· ὁ ἀνεμος ἐδοῦξε 'ς τὰ λουριά τῶν καταρτιῶν τους. Κύματα ἱερνοῦν τρεῖς βουρκαμένους βράχους· ἡ δύναμι τοῦ ὠκεανοῦ βρυχιέται. Ἐξάνοιξε ὁ γιὸς μου ἀπὸ τὸ κύμα τὴ δασοκέραστη γῆ. Ἐμπῆκε 'ς τὸ ἡχηρὸ λιμάνι τῆς Ρούνας, κ' ἐστεῖλε τὸ σπαθί του 'ς τὸν Ἀννίρ τῶν κονταριῶν. Ἐσηκώθη ὁ ἀσπρομάλλης πολεμάρχος, ὅταν εἶδε τὸ σπαθί τοῦ Φίγκαλ. Δάκρυα γιομάτα ἦσαν τὰ μάτια του· ἐθυμήθη τοὺς πολέμους τῆς νιότης του. Δύο φορὲς εἶχαν προβάλλῃ μαζί τὸ κοντάρι 'ς τὴν ὄψι τῆς χαριτωμένης Ἀγανδέκκας καὶ μακριὰ πολὺ ἐστέκουνταν οἱ ἄλλοι πολεμάρχου, ὡς νὰ ἐπολεμοῦσαν δύο φαντάσματα 'ς τοὺς ἀνέμους.

«Ἀλλὰ τώρα» ἄρχισε ὁ Βασιλέας, «γέροντας εἶμαι ἐγώ καὶ τὸ σπαθί μου ἀνώφελο κεῖται 'ς τὸ δῶμα. Ὡ σὺ, ποῦ εἶσαι ἀπὸ τὴ γενεὰ τοῦ Μόρβεν! ἔχει ἰδῇ ὁ Ἀννίρ τὰς μάχας τοῦ κονταριῶν· χλωμὸς ὅμως καὶ μαραμμένος εἶναι τώρα, ὡς ἂν τῆς Λάνως τὸ ἰδρύ. Τέκνο δὲν ἔχω γιὰ νὰ βῇ νὰ σὲ ἀπαντήσῃ μὲ χορὲς, νὰ σὲ φέρῃ 'ς τὰ δώματα τῶν πατέρων του. Χλωμὸς κεῖται 'ς τὸ μνημῆμα ὁ Ἀργών, καὶ ὁ Ρούρος πλὴν δὲν ὑπάρχει. Στῶν ξένων τὰ δώματα βρίσκεται ἡ κόρη μόνυ καὶ ἀνυπόμονα ποθεῖ νὰ ἰδῇ ν' ἀνοιξῇ ὁ τάφος μου. Δέκα χιλιάδες κοντάρια κινάει

ὁ ἀγαπημένος τῆς κ' ἔρχεται ἀπὸ τὴ Λάνω, σύγγεθο θανάτιφόρο. Ἐλα νὰ καθίσῃς 'ς τοῦ Ἀννίρ τὸ τραπέζι, τέκνο τοῦ ἡχηροῦ Μόρβεν!»

Τρεῖς ἡμέρες ἐχαρῆκαν μαζί· 'ς τὴν τέταρτην ἄκουσε ὁ Ἀννίρ τοῦ Ὁσκάρ τὸ ὄνομα. Ἀναγάλιασαν 'ς τὸ πότιρι. Ἐκυνήγησαν τῆς Ρούνας τ' ἀγριογούρουνα. Σιμὰ 'ς τὴ βρύση μὲ τὰς χορτοσκέπαστες πέτρες ἀναπαύονταν τώρα οἱ ἀπὸσταμένοι πολεμάρχου. Τοῦ Ἀννίρ τὸ δάκρυ ρεεῖ κρυφὰ· ἐστέναξε ἀπ' τὰ στήθη. «Ἐδῶ 'ς τὰ σκοτεινὰ κείτονται» εἶπε ὁ ἥρωας. «τῆς νιότης μου τὰ τέκνα. Αὐτὸ τὸ λιθάρι εἶναι τοῦ Ρούρου τὸ μνημῆμα, κ' ἐκεῖνο τὸ δέντρο φλεψαίνει πάνου 'ς τὸν τάφο τοῦ Ἀργών. Ἀκούτε τὴ φωνή μου, τέκνα μου, μὲς τὴ στενὴ σας κατοικίᾳ; Ἡ μιλεῖτε σεις 'ς αὐτὰ τὰ φύλλα ποῦ μουρμουρίζουν, ὅταν οἱ ἀνεμοὶ τῆς ἐρήμου πνέουν;»

«Βασιλέα τῆς Ἰνις-Θόνας» εἶπε ὁ Ὁσκάρ, «πὺς ἐχαθῆκαν τῆς νιότης τὰ τέκνα; Τρέχοντας διαδαινέει τ' ἀγριογούρουνο ἀπάνου ἀπὸ τὸ μνημῆμα του, ἀλλὰ δὲν κόβει τὸν ὕπνο. Ἀλάφια καμωμένα ἀπὸ σύγγεθα κυνηγοῦν, λυγίζοντας τ' ἀέρινο δοξάρι τους. Ἀγαποῦν ἄκομα τῆς νιότης του τὴν ξεφάντωσι καὶ μὲ χαρὰ ὑψόνονται ἀνάερα».

«Ὁ Κορμάλος» ἀποκρίθῃ ὁ βασιλέας, «εἶναι πολεμάρχος μὲ δέκα χιλιάδες κοντάρια. Στῆς Λάνως τὰ νερά ἔχει τὴν κατοικίᾳ του, ποῦ ἀναδίνει τὰς θανατερὰς κατὰχνης. Ἦρθε 'ς τῆς Ρούνας τὰ ἡχηρὰ δώματα κ' ἐζήτησε τὴ δόξα τοῦ κονταριῶν. Ὁμορφος ἦταν ὁ νέος, σὺν τὴν πρώτῃ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου· ὀλίγοι ἐδύνονταν νὰ πιαστοῦν μαζί του σὲ πόλεμο! Τὰ παλληκάρια μὲν ἐκλιναν 'ς τὸν Κορμάλο· ἡ θυγατέρα μου ἐσκαδῶθη 'ς τὴν ἀγάπην του. Ἐφτάσαν ἀπὸ τὸ κυνήγι ὁ Ἀργών καὶ ὁ Ρούρος, καὶ τὰ δάκρυα τῆς ὑπερφάνειας τὸν ἐχύνον· ἀμύλητοι γέροντες τὰ μάτια τους κιτὰ τὴ λεβεντιά τῆς Ρούνας ποῦ εἶχε κλινῇ 'ς ἕνα ξένο. Τρεῖς ἡμέρες ἐχάρηκαν καὶ αὐτοὶ μὲ τὸν Κορμάλο· 'ς τὴν τέταρτην ὁ νέος Ἀργών ἐπάλαψε. Ἀλλὰ καὶ ποῖος μὲ τὸν Ἀργών νὰ μετρηθῇ ἐδυνότουν; ἐνίκηθῃ ὁ Κορμάλος. Τῆς περιφάνειας του ἡ θάψις ἐπλημμύρωσε τὴν καρδίαν του· κ' ἔκαμε κρυφὴν ἀπόφασιν νὰ ἰδῇ νεκρὰ τὰ παιδιὰ μου. Μαζί ἀνέβηκαν τὰς ῥάχας τῆς Ρούνας καὶ ἐκυνηγοῦσαν τὰ μελανὰ ζαρκάδια· ὅταν κρυφὰ ἐπετάχθη ἡ σάττα τοῦ Κορμάλου κ' ἐπέσαν αἱματωμένα τὰ τέκνα μου. Ἦρθε αὐτὸς 'ς τὴν παρθένα τῆς ἀγάπης του· 'ς τὴ μακρογλέσουδὴν κόρην τῆς Ἰνις-Θόνας καὶ ἔψυγαν κατὰ τὴν ἐρημο. Ἐρμος ἀπόμεινε ὁ Ἀννίρ. Ἀπλώθηκε ἡ νύχτα· ἔφεξε πάλε ἡ μέρα, καὶ οὔτε τοῦ Ἀργών ἡ φωνὴ οὔτε τοῦ Ρούρου ἀκούσθη. Τέλος εἶδαμε τὸν ἀγαπημένο τους σκύλο τὸν ἐλαφρὸ καὶ γρήγορο Ρούναρ. Ἦρθε 'ς τὸ δῶμα σὺν λιάζοντας καὶ εἶδειχνε σὺν νὰ ἐκοιτοῦσε πρὸς τὸ μέρος ποῦ χαμοῖ τους. Τὸν ἀκολουθήσαμε ἐμεῖς καὶ ἐδῶ τοὺς πύραμα· τοὺς ἐθάψαμε σιμὰ 'ς αὐτὸ τὸ χορτιασμένο ρυάκι. Ἐδῶ ἔρχεται πάντοτε ὁ Ἀννίρ, ὅταν πᾶσῃ τῶν ζαρκαδιῶν τὸ κινῆγι. Ὡ σὺν

ἰδρύ πολυκαιρὸν κλίνω, καὶ δὲν παύουν νὰ τρέχουν τὰ δάκρυά μου!»

«Ὡ Ρούνα» ἐφώνησε ἀναμμένος ὁ Ὁσκάρ, «Ὁγαρ, Βασιλέα τῶν κονταριῶν! σὺ νάξετε σιμὰ μου τοὺς ἥρωές μου, τὰ παλληκάρια τοῦ Μόρβεν μὲ τὰ ποτάμια του. Σήμερα κινᾶμε γιὰ τὰ νερά τῆς Λάνως, ποῦ ἀναδίνει τὰς θανατερὰς κατὰχνης. Ὁ Κορμάλος δὲν θὰ χαρῇ γιὰ πολὺ· θάνατος εἶναι σὺνὰ 'ς τῶν σπαθίων τὴν κόψη».

Ἐφτάσαν διαδαινόντας τὴν ἐρημιὰ δμοιοὶ μὲ τὰ σύγγεθα, τῆς ἀνεμοζάλης, ὅταν οἱ ἀνεμοὶ τὰ κυλοῦν κατὰ τὸν κάμπο, καὶ λαμποκοποῦν ἡ ἄκρες τους 'ς τῆς ἀστραπῆς τὴ λάμψιν· πολυβουτίζουν τότε οἱ λόγγοι 'ς τὴν ἀντάρα ποῦ πλακόνει. Ὁ πολεμικὸς ἦχος τοῦ Ὁσκάρ ἀντηχεῖ ἀνατρουμάξαν ὅλα τῆς Λάνως τὰ νερά. Τῆς λίμνης τὰ τέκνα ἐσυναχτήκαν τριγύρου 'ς τὴν ἀσπίδα τοῦ Κορμάλου ποῦ ἐκροτοῦσε. Ἐπολέμησε ὁ Ὁσκάρ ὡς ἦταν μαθημένος 'ς τὰς μάχας· ἐπεσε ἀποκάτω 'ς τὸ σπαθί του ὁ Κορμάλος, καὶ τῆς ἐρμης Λάνως τὰ τέκνα ἐσκόρπησαν 'ς τὰς ἀπόκρυφες λαγκαδιὰς τους! Ὁ Ὁσκάρ ἔφερε τὴν κόρην τῆς Ἰνις-Θόνας 'ς τοῦ Ἀννίρ τὰ ἡχηρὰ δώματα. Χαρὰ λάμπει 'ς τὴν γηραλέα ὄψιν του· εὐχάηθη τὸ βασιλέα τῶν σπαθίων.

Πόσῃ ἐστάθηκε ἡ χαρὰ τοῦ Ὁσσιάν, ὅταν ἐξάνοιξε εἰς μακρὸς πολὺ τὰ πανιά τοῦ γαιοῦ του. Ἐμοιάζαν σύγγεθο φωτοδόλο ποῦ ὑψόνεται εἰς τὰ μέρη τῆς ἀνατολῆς, ὅταν θαλμμένος βρίσκεται ὁ ταξιῶδης εἰς ἀγνώριστῃ γῇ καὶ μαῦρον νύχτα μὲ ὅλα τῆς τὰ φαντάσματα ἐσπλάνει τριγύρου τὸ σκοτάδι τῆς. Μὲ τραγοῦδια τὸν ἐφέραμε εἰς τῆς Σέλμας τὰ δώματα, κ' ἐγύορτασε ὁ Φίγκαλ τῶν ποτηριῶν τὴ γιορτή. Χίλιοι βάρδοι ἐτραγουδοῦσαν τοῦ Ὁσκάρ τὸ ὄνομα καὶ τὸ Μόρβεν 'ς τὸ τραγοῦδι ἀσχολοῦσε. Ἐκεῖ ἦταν καὶ ἡ θυγατέρα τοῦ Τοσκάρ, κ' ἐμοιάζε ἡ φωνὴ τῆς μὲ τὸν ἦχο τῆς ἀρπας, ὅταν μακρυὰθε φτάνει τὸ βράδυ 'ς τῆς διγομοῖρουρης αὔρας τὰ φτερά, ποῦ ἀπὸ τὴ λαγκαδιὰ γλυκοπνέει!

Ὡ σεις, ποῦ τὸ φῶς θωρεῖτε, ἀπιθώστε με σιμὰ εἰς κανένα βράχο τῶν βουνῶν μου! πυκνὲς λεφτοκαρυδιὰς νὰ ἦναι τριγύρου, καὶ σιμὰ τὸ ἰδρύ ποῦ φλιψαίνει. Πρασινάδα ἄς εἶναι 'ς τὸν τόπο τῆς ἀνάπαψης μου, καὶ μακριὰ ἄς ἀκούεται τοῦ ποταμοῦ μουρμούρα. Θυγατέρα τοῦ Τοσκάρ, ἔπαρε τὴν ἄρπα καὶ τραγοῦδῃς τ' ὁμορφὸ τῆς Σέλμας τραγοῦδι γιὰ νὰ κατέβῃ ὁ ὕπνος 'ς τὴν ψυχὴν μου μὲς τὴν χαρὰ καὶ νὰ φανοῦν πάλε τὰ ὄνειρα τῆς νιότης μου καὶ ἡ μέρες τοῦ μεγαλόψυχου Φίγκαλ. Σέλμα ξανόνηγος τοὺς πύργους σου, τὰ δένδρα σου, τὸν ἰσκιωμένο τοῖχο σου. Βλέπω τοὺς πολεμάρχους τοῦ Μόρβεν, γροικᾶν τὸ τραγοῦδι τῶν Βάρδων. Γυμνὸν ὁ Ὁσκάρ τοῦ Κορμάλου τὸ σπαθί καὶ μύρια παλληκάρια θαυμάζουν τὰ πλουμισμένα λουριά του. Μὲ δέδας κοιτοῦν τὸν ἱγυῖό μου καὶ θαυμάζουν τὴ δύναμιν τοῦ χεραιοῦ του. Θωροῦν τὴν χαρὰ τῶν ὁμματιῶν τοῦ πατρός του καὶ λαχταροῦν γιὰ μία παρόμοια δόξα. Θ' ἀποχτήστε καὶ σεις τὴ δόξα σας, ὦ τέκνα τοῦ Μόρβεν μὲ τὰ ποτάμια του. Σὺνὰ λαμποκοπάει

μέσ τὴν ψυχὴ μου τὸ τραγοῦδι· ξανα-
φέρνω εἰς τὸ νοῦ μου τοὺς φίλους τῆς
νιότης μου. Ἀλλὰ ὕπνος μὲ τῆς ἀρπας
τὸν ἥχο κατεδαίνει! Ὀνειράτα χαρούμενα
ἀρχίζουν καὶ φαίνονται! Σεῖς τέκνα τοῦ
κυνηγιοῦ σταθῆτε μακριὰ πολὺ καὶ μὴ
μοῦ κόβετε τὸν ὕπνο. Ὁ Βάρδος τῶν χρό-
νων ποῦ ἐπεράσαν ὁμιλεῖ μὲ τοὺς προ-
γόνους του! τοὺς πολεμάρχους τῶν πα-
λαιῶν ἡμερῶν. Τέκνα τοῦ κυνηγιοῦ, στα-
θῆτε μακριὰ πολὺ. Μὴν ταραξέτε τὰ ὀ-
νειράτα τοῦ Ὀσσιάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Τίποτε δὲν εἶναι ὥραϊον χωρὶς νὰ ἀρέ-
σκῃ. Μία μορφή εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὕψ' ὀ-
λους τοὺς κανόνες τοῦ καλοῦ καὶ νὰ μὴ
ἀρέσκῃ· δὲν εἶνε λοιπὸν ὥραια. Ἐλλείπει
κάτι τι· ἐλλείπει ἡ ζῶη. Καὶ ποῦ ἐγκείται
αὕτη ἡ ζῶη; Ἡ ζῶη αὕτη ἐγκείται ἐν τῇ
ἐκφράσει καὶ ἐν τῇ χάριτι.

Τούναντίον, ἄλλη μορφή, ὑστεροῦσα
κατὰ πολὺ ὅσον ἀφορᾷ τὰς χαρακτηρι-
στικὰς γραμμὰς τῆς καλλονῆς, τὸν χρωματι-
σμόν, τὸ σχῆμα, ἀρέσκει· ἀρέσκει διότι
ἔχει ζῶην, ἐκφράσιν, χάριν.

Ἡ ἐκφράσις ἀποκτᾶται διὰ τῆς καλλι-
εργείας τῶν αἰσθημάτων, διὰ τῆς ἐντά-
σεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος οὕτως ὥ-
στε αἱ ἐξωτερικαὶ ἐντυπώσεις νὰ χαράσ-
σονται ζωηρότερον καὶ βαθύτερον. Ὅσον
ισχυρότερον αἰσθανόμεθα ἐντύπωσιν τινα,
τόσον ζωηρότερον δυνάμεθα νὰ τὴν ἐκ-
φράσωμεν καὶ διὰ τοῦ λόγου καὶ διὰ τοῦ
βλέμματος καὶ ἐν γένει δι' ὅλων τῶν ἐκ-
φραστικῶν γραμμῶν τῆς μορφῆς, αἵτινες
κεῖνται περὶ τὰ χεῖλη καὶ περὶ τοὺς
ὀφθαλμούς.

Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ οἶκτος εἶνε τὰ μόνα
αἰσθητά, τῶν ὁποίων ἡ καλλιέργεια
προσθέτει ἐκφράσιν εἰς τὴν μορφήν τῆς
γυναικός. Ἡ ἐκφράσις λοιπὸν ἀποκτᾶται.

Ἡ ἀποκτικὸς ὅμως τῆς φυσικῆς ἐκφρά-
σεως, οἷαν ὀπλ. ἡ φύσις τῶν αἰσθημάτων
τὴν φέρει ἐπὶ τῆς μορφῆς, δὲν εἶνε αὕτη
καθ' ἑαυτὴν τοιαύτη ὥστε ν' ἀρέσκῃ· διὰ
ν' ἀρέσκῃ, διὰ νὰ διεγείρῃ τὴν συμπά-
θειαν πρέπει νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν τέχνην·
πρέπει νὰ λεπτυνῇ, νὰ ἐξιδανικευθῇ. Καὶ
ἡ λεπτυνὸς αὕτη, ἡ ἐξιδανικεύσις αὕτη
κατορθοῦται διὰ τῆς λατρείας πρὸς ὅ,τι
καλὸν καὶ εὐγενές. Κυρίαί καὶ δεσποινί-
δες, ἀγαπήσατε τὰς καλὰς τέχνας, τοὺς
στίχους, τὴν μουσικὴν, τὰς εἰκόνας, τὰ
ἀγάλματα. Μόνον διὰ τῆς πρὸς τὰς καλὰς
τέχνας λατρείας θὰ κατορθώσετε νὰ λε-
πτύνετε τὰ αἰσθητά σας καὶ νὰ ἐξιδανι-
κεύσετε τὴν ἐκφράσιν τῆς μορφῆς σας,
ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐγκείται ἡ καλλονὴ τοῦ προ-
σώπου.

Ἄς ἐλθωμεν τώρα καὶ εἰς τὴν χάριν.
Χάρις ὀνομάζεται ἡ ὅσον τὸ δυνατόν ὀ-
λιγωτέρα κατανάλωσις μυϊκῶν δυνάμεων
πρὸς ἐκτέλεσιν κινήσεως τινος. Διὰ πᾶ-
σαν κίνησιν τοῦ σώματος καὶ δι' αὐτὸ τὸ
μειδίωμα καὶ δι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ βλέμμα
πρέπει νὰ πρηγνηθῇ μυϊκὴ τις δύναμις
μικρὰ ἢ μεγάλη, ἀναλόγως τοῦ μέλους

ὅπερ κινεῖται καὶ ἀναλόγως τοῦ σκοποῦ
δι' ὃν κινεῖται. Μὴ προσέχετε ὑπὲρ τὸ
δέον εἰς τὰς κινήσεις σας· ἀπομονωθῆτε
ἐνίστε· ἀπομονώσετε ὅτι βαδίζετε διὰ νὰ
βαδίζετε μὲ χάριν, ἀπομονώσετε ὅτι βλέ-
πετε, ὅτι μειδιάτε διὰ νὰ ἔχη χάριν τὸ
μειδίωμα καὶ τὸ βλέμμα σας. Ἡ ὑπὲρ τὸ
δέον προσοχὴ φέρει τὴν προσποίνισιν, καὶ
ἡ προσποίνισις εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς χά-
ριτος· τὴν ἐξαφανίζει, τὴν ἐξαλείφει, τὴν
φονεῖ τὴν χάριν ἢ προσποίνισις. Διὰ
τῆς προσποίνσεως ὀλιγοστεύει ἡ ἐκφρά-
σις τῆς ζωῆς καὶ τὸ σῶμα καθίσταται μη-
χανὴ κινουμένη δι' ἐλατηρίων καὶ οὐχὶ
διὰ μυῶνων καὶ νεύρων.

Δὲν ἐξετάζομεν τὴν καλλονὴν μὲ τὸν
διαδητὴν καὶ ὀνομάζομεν ὥραϊον, ἐκεῖνο
τὸ ὁποῖον ἀρέσκει. Ἀλλως τε ἡ καλλονὴ
δὲν εἶνε ἀπόλυτος· δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν
ὀρίσωμεν εἰς τοῦτο ἢ εἰς ἐκεῖνο τὸ ση-
μεῖον, εἰς ταύτην ἢ εἰς ἐκείνην τὴν γραμ-
μὴν.

Καὶ ἐν αὐτῷ ἐτι τῷ νῷ τοῦ καλλιτέ-
χνου τὸ κάλλος μεταβάλλεται καὶ ἀλλοι-
οῦται ἀναλόγως τῶν ἐντυπώσεων καὶ τῶν
αἰσθημάτων του.

Ἡ καλλονὴ τῆς γυναικός εἶνε ἀνάλογος
πρὸς τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἐμ-
πνέει· ὅσον περισσότερον συμπαθοῦμεν
μίαν μορφήν, τόσον ὀλιγώτερον διακρί-
νομεν τὰ ἐν αὐτῇ φυσικὰ ἐλαττώματα. Ὡ
γυναῖκες, δια νὰ τύχετε συμπαθείας προσ-
θέσετε ν' ἀκοκτῆσετε ἐκφράσιν καὶ χάριν.

I. Π

Εἰς τὴν Εἰς τὴν

Εἰς τὸ δικαστήριον

Δικαστήρ. Ἐχετε τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ
γάμου σας;

Κατηγοροῦμενος. Ἐχω πέντε· τρία ἀρ-
σενικὰ καὶ δύο κορίτσια.

Ἐν τῷ τηλεγραφείῳ.

Ὁ ἐπάλληλος λαμβάνει παρὰ τινος κυρίας
τὸ ἐκτὸς τηλεγράφημα:

«Ἰωάννη, ἔγραψα ἑγὼς. Στεῖτε δέκα λίρας
καὶ ἐν φίλημιν».

Ὁ ἐπάλληλος. Δέκα πέντε λεπτὰ ἀκόμη,
κυρία· εἶνε τρεῖς λέξεις περισσοῦται.

Ἡ Κυρία (μεθ' ἐτοιμότητος) Τότε ἀφαιρέ-
σετε τὰς τρεῖς τελευταίας λέξεις.

Εἰς τὰ λουτρά.

Δεσποινίς Α. Διατί ἄραγε αἱ γυναῖκες δὲν
κολυμβοῦν τόσο καλὰ ὅσον οἱ ἄνδρες;

Δεσποινίς Β. Διότι οἱ ἄνδρες ἔχουν κλει-
σμένον τὸ στόμα των ὅταν κολυμβοῦν.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ μικροτέρα δημοκρατία.

Ἡ μικροτέρα δημοκρατία τοῦ κόσμου λέγεται
ὅτι εἶνε ἡ Δρακεβίλλη, μία τῶν νήσων τῶν Νέων
Ἑβρίδων. Οἱ κάτοικοι τῆς ἀποτελοῦνται ἐκ τεσ-
σάρων Εὐρωπαίων καὶ πεντακοσίων ἐργατῶν,
ἀπασχολημένων ἐν τινὶ Γαλλικῇ ἐταιρίᾳ.

Πληρωμὴ συνεργασίας

Ὁ Λονδίνιος «Χρόνος» πληρώνει δι' ἑκάστον
κύριον ἄρθρον του δέκα λίρας στερλίνας, διὰ δὲ τὰ
κατόπιν ἄρθρα, πέντε λίρας ἑκάστον.

Κομβία

Οἱ κομβιοκατασκευασταὶ τοῦ Λονδίνου, οἵτινες
ἐργάζονται διὰ καταλλήλου μηχανῆς, κατασκευά-
ζουσι 1500 κομβία ἑκάστος τὴν ἡμέραν ἀνθ' ὧν
πληρώνονται μίαν πένναν διὰ τὰς ἑκατον, δηλ. ἐν
σελήνιον καὶ τρεῖς πέννας καθ' ἑκάστην.

Οἱ Χοενζόλερν

Ὅλοι οἱ πτήγκιπες Χοενζόλερν βαπτίζονται δι'
ὕδατος τοῦ Ἰερδάνου. Μεγας πῦθος ἐκ πορσελάνης
φυλάσσεται ἐν τινὶ αποθήκῃ τοῦ παλατιοῦ, μετὰ
πᾶσαν δὲ βάπτισιν τὸ ἐν τῇ κολυμβήτρᾳ ὑπολειπό-
μενον ὕδωρ μεταφέρεται ἐπιμελῶς ἐν τῷ δοχείῳ
τούτῳ.

Φωτογραφομανία

Ὁ Σάχης τῆς Περσίας εἶνε ἐνθουσιώδης λάτρης
τῆς φωτογραφίας, διὰ τοῦτο, ὅπουδῆποτε εὐρεθῇ,
εἴτε ἐν τῇ πόλει, εἴτε ἐν τῇ ἐξοχῇ, εἴτε ἐν τοῖς ὄρεσι·
πάντοτε ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ ἓνα φωτογράφον τῆς αὐλῆς,
ὅστις εἰς πᾶσαι διαταγὴν του πρέπει νὰ εἶνε ἐτοι-
μος πρὸς φωτογράφησιν σκηνογραφίας τινος, συμ-
πλέγματος, ἢ παντός ἄλλου ἀντικειμένου, ὅπερ
ἤθελεν ἔλθῃ εἰς τὴν φαντασίαν του. Ἐν περιπτώσει
παρακοῆς, ἡ κεφαλὴ του πληρώνει τὴν ποινήν.

Βιομηχανία μαλλίου

Ἡ βιομηχανία τοῦ μαλλίου ἐν Γαλλίᾳ ἐξωδεύει
περὶ τὰς 220,000,000 λίτρας ἀκατεργάστου μαλ-
λίου. Ἐκ τῆς πυσότητος ταύτης ἡ Γαλλία μόνον
τὸ 1/3 παράγει, τὸ ὑπόλοιπον προμηθεύεται κυρίως
ἐκ τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Λαπλάτας.

Διὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ Σικάγου

Ἐν Γλασκῳῃ κατασκευάζονται δύο μεγάλα
ἀτμόπλοια πρὸς μεταφορὰν ἐπιδατῶν εἰς Σικάγον
διὰ τὴν ἑκθεσιν τοῦ 1893. Τὸ μῆκος τούτων θὰ
εἶνε 600 ποδῶν, 80 δηλ. πόδας ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ
τοῦ «Μεγάλου Ἀνατολικοῦ» θὰ ἔχωσιν ὅμως τρι-
πλασίαν δύναμιν ἐκείνου. Ἐν καιρῷ δὲ πολέμου
θέλουσι χρησιμεύει ὡς ὀπλιταγωγὰ.

Ἐτήσια ἀπώλειαι

Ἡ ἀξία τῶν καθ' ἑκάστον ἔτος ναυαγούντων Ἀγ-
γλικῶν ἀτμοπλοίων μετὰ τῶν φορτίων των υπολογί-
ζεται εἰς 20,000,000 λίρας.

Παρνηγορία

Γυναῖκες, μὴ φοβεσθαι τοὺς αἰφνηδίους θανάτους,
διότι μεταξὺ ὀκτὼ αἰφνηδίων θανάτων ἀνδρῶν ἀνα-
λογεῖ εἰς εἰς τὰς γυναῖκας.

Φυσικὴ ἐβδομάς

Οἱ Κινεζοὶ καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Θιβέτ ἔχουσι μίαν
ἐβδομάδα συγγεμένην ἐκ πέντε ἡμερῶν, εἰς αἷ· ἔχου-
σι δώσει τὰ ὀνόματα τοῦ σιδήρου, τοῦ ξύλου, τοῦ
ὑδατος, τῶν πτερῶν καὶ τῆς γῆς.

Ἐκλογὴ κλητῆρων

Τὸ Λονδίνον ἔχει ἑκατὸν ἀστυνομικοὺς κλητῆρας
ὕψηλότερος τῶν ἑξ ποδῶν.

Δυστυχὴς ἐκδότης

Λέγεται ὅτι εἰς Παρισίνος ἐκδότης ἔχει ἤδη εἰς
τὴν κατοχὴν του τρία ἑκατομμύρια νέα μυθιστορή-
ματα ἐξόλων συγγραφέων, αἵτινα δὲν δύναται νὰ δια-
θέσῃ, ἄγνωστον διὰ ποίους λόγους.